

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: R. H.**, zastoupen JUDr. Romanem Haisem, advokátem, Brno, Jiráskova 41, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2005, č. j. 24 Az 521/2004 - 20,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2004, č. j. OAM - 2392/VL - 10 - 04 - 2004. Tímto správním rozhodnutím žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje azyl dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Podle odůvodnění rozhodnutí nebylo zjištěno, že by žalobce byl pronásledován či měl odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Důvodem pro udělení azylu nemohou být problémy s nezaměstnaností či bydlením v domovském státě nebo snaha o legalizaci pobytu v České republice. Ani důvody dle § 13 či § 14 žalovaný neshledal.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí stěžovatel žalovanému v obecné rovině vytýkal porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu a také porušení četných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, zejména co do zjištění skutkového stavu a zákonnosti rozhodnutí. Krajský soud před vynesením rozsudku ze spisu zjistil, že stěžovatel v České republice nelegálně pobýval již od roku 2000, po tzv. správním vyhoštění požádal o azyl, aby mohl v ČR zůstat. Při pohovoru před správním orgánem uvedl, že se nemá kam vrátit, neboť jeho matka prodala dům. Nikde ve svém domovském státě se – kvůli nízkým mzdám – o práci ani neucházel. V důsledku svého náboženského vyznání žádné problémy nezaznamenal, pouze nikdy neměl kamarády, neboť většina obyvatel v jeho vsi jsou katolíci, kdežto jeho rodina vyznávala pravoslavné náboženství.

V kasační stížnosti stěžovatel soudu vytkl nesprávné zhodnocení právní otázky. Jeho rodina totiž vyznává pravoslavné náboženství a většina obyvatel v místě jeho původního bydliště jsou katolíci. Tuto skutečnost považuje za důvod ke strachu a obává se, že v případě návratu na Ukrajinu tato skutečnost bude znamenat překážku k tomu, aby si mohl najít práci a bydliště. Ukrajina jako stát mu není schopna zajistit ochranu před výše uvedeným a zajistit jeho práva. Uvedl, že již sama skutečnost, že v cizí zemi požádal o azyl, je důvodem strachu z pronásledování ve vlastní zemi.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména poukázal na to, že stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti nové skutečnosti ohledně pronásledování ve svém domovském státě, ačkoliv mu v tom v předchozích řízeních nic nebránilo. Podotkl, že udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení a soud jej tedy nemůže věcně přezkoumat. Žalovaný poukázal i na výraznou prodlevou mezi příjezdem žalobce do ČR a podáním žádosti o udělení azylu.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- 5) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu;

- 6) krajský soud v *jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Proto Nejvyšší správní soud přistoupil sám ke zjišťování důvodů, pro něž by mohla být případně kasační stížnost přijatelná. Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti.

V posuzované kasační stížnosti jsou stěžejní dvě otázky: zda ekonomické potíže mohou být důvodem pro udělení azylu a zda tímto důvodem může být obecně formulovaná obava z pronásledování v domovském státě. Nejvyšší správní soud shledal, že tyto otázky již nejsou nikterak sporné. Poměrně jasnou odpověď na ně dává stávající judikatura. Můžeme jmenovat např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, z něhož jasně vyplývá, že pouhé ekonomické důvody k udělení azylu nemohou vést. Na případu nemůže nic změnit ani stěžovatelova domněnka, že práci a bydlení nezíská proto, že v jeho rodné vsi převažuje katolické náboženství. V tomto případě se stále jedná o pouhé ekonomické důvody, byť by mohly nastat z důvodu odlišného náboženského vyznání. Žalobci navíc zcela evidentně nic nebrání ucházet se o práci v jiné lokalitě.

Ke druhé stížní námitce Nejvyšší správní soud poznamenává, že i ta je dostatečně prejudikována, např. rozsudkem ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54 (www.nssoud.cz). Z rozsudku se podává, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. V rozsudku se dále konstatuje, že nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti. Tento závěr potvrzuje i rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81 (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu a soudů jiných poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu uvedených ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu